

Het voorgevoel

Ik had een voorgevoel. Het was warm en drukkend en ik had niet kunnen slapen. Sinds oktober was er weinig tot geen regen gevallen en het riet stond dor op de velden. Maar sinds het begin van de week was de regen met bakken uit de hemel gevallen en had weer kleur aan het land gegeven. Het groen van de bomen leek groener dan ooit, de bloemen rond het huis toonden hun mooiste kleuren, de heuvels in de verte waren blauw van het vocht in de lucht en de vogels kwetterden onafgebroken van de vroege ochtend tot zonsondergang. Maar mijn voorgevoel bleef hardnekkig in mijn hoofd spelen.

Ik probeerde mijn gedachten een andere wending te geven door terug te denken aan ons huwelijk in Bahia¹, aan de feestelijke bruiloft met meer dan honderd gasten en aan de heerlijke zeereis van Bahia naar Olinda. En hier, deze *engenho*², zou ons paradijs op aarde worden. Hij was door mijn grootvader gesticht, die hem trots 'Casa Forte' had gedoopt en was uitgegroeid tot een van de grootste en meest productieve *engenhos* in Pernambuco. Het was de *dote*³ bij mijn huwelijk met Don Pedro Correia da Silva en wij werden geacht het familiebedrijf in voorspoed voort te zetten. Mijn man Pedro was kort voor ons huwelijk nog bevorderd tot kapitein en kreeg daarbij het commando over meer dan honderd soldaten, ruiters en voetvolk. Hij zag er indrukwekkend uit met zijn prachtige hoed, zijn rode sjerp en de glanzende sabel aan zijn zij. Ik was trots

¹ *São Salvador da Bahia de Todos os Santos, kortweg Bahia, was tot 1763 de hoofdstad van Brazilië*

² *suikermolen, suikerriet plantage*

³ *bruidsschat*